

Arrest

nr. 300 757 van 29 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 16/9/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de Heer, die verklaart te heten:*

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 16/9/2023

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldige inreisstempels op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 16/9/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen, cocaïne

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

1.2. Op 16 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 16/9/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de Heer, die verklaart te heten:
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16/9/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 16/9/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen, cocaïne

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, (eerste lid,) 3° en 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de wet van 29 juli 1991. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“1.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 16 September 2023, en aan hem werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/14 van de Vreemdelingenwet: (...)

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypothesen van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 September 2002, nr. 110.071).

3.

De bestreden beslissingen bevat evenwel geen afdoende motivering.

Het bevel tot grondgebied te verlaten beroept zich hieromtrent op twee elementen:

- Er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onderduiken

- Verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Eveneens beroept het bestreden inreisverbod zich op het vermeend gevaar voor de openbare orde.

a. Nopens het vermeend risico op onderduiken

1.

De bestreden beslissing besluit tot een gevaar op onderduiken, en lijkt dit af te leiden uit het feit dat verzoeker zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren.

M.b.t. de concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 Oktober 2011 (DOC 53, 1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

"Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;

3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;

4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;

7° indien betrokkene zijn/haar verblijfplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

10° Indien betrokkene verschalende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005. (...) "

2.

De wetgever heeft m.a.w. specifieke hypothesen beoogd (bijv. het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp.

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren.

Tijdens het verhoor voorafgaande aan het afleveren van het bestreden bevel het grondgebied te verlaten verklaarde verzoeker echter nog geen drie maanden in België aanwezig te zijn. Het visum verkregen door verzoeker bij aankomst in België was aldus nog altijd geldig.

Ook verklaarde verzoeker bij een vriend te verblijven in het Brussels. Uit het loutere feit dat verzoeker niet op hotel verblijft, maar bij een vriend, laat uiteraard niet toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Een schending van art. 74/14 §3 iuv. art. 1, 11° Vreemdelingenwet iuv. de materiële motiveringsverplichting ligt voor.

De beslissing bevat bovendien geen motivatie over de ontoepasselijkheid van de minder dwingende maatregelen, en houdt bijgevolg een schending in van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn, art. 74 van de Vreemdelingenwet en art 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

b. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden". De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 September 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2.

De facto wordt het gevaar voor de openbare orde afgeleid uit de het opmaken van een PV lastens verzoeker door de Brusselse politiediensten wegens het afleveren van cocaïne te Brussel.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden. Louter verwijzen naar een enkele veroordeling is daarbij niet voldoende. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

In casu ligt zelfs geen veroordeling voor, maar louter de opmaak van een PV.

Evenmin toont verwerende partij aan dat verzoeker zich naar de toekomst toe schuldig zou maken aan nieuwe strafbare feiten.

3.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van het betreffende vonnis PV dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, zonder enige concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen zijn.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt toegelicht dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldige inreisstempels op het moment van haar arrestatie, en dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 16 september 2023 op heterdaad werd betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen, cocaïne, dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Vervolgens motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben en dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Tenslotte motiveert de verwerende partij waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Enerzijds, met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er een risico op onderduiken bestaat, waarna de verwerende partij toelicht dat (i) de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en (ii) dat de verzoekende partij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Anderzijds wordt conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens

bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Betreffende het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt gemotiveerd dat het inreisverbod een duur van drie jaar betreft omdat de verzoekende partij volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 16 september 2023 op heterdaad werd betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen, cocaïne, dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Tot slot motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België, noch medische problemen te hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en dat zij bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 (van de Vreemdelingenwet).

Waar de verzoekende partij stelt dat het bestreden bevel geen motivatie bevat over de ontoepasselijkheid van minder dwingende maatregelen, toont zij niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren. De verzoekende partij verwijst in dit verband weliswaar naar artikel 15 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en naar artikel 74 van de Vreemdelingenwet maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan slechts vaststellen dat deze bepalingen handelen over bewaring met het oog op verwijdering (artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn) en het adieren van de raadkamer bij een beslissing tot verlenging van opsluiting of vasthouding (artikel 74 van de Vreemdelingenwet), waarvan *in casu* geen sprake is, zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Door te betogen dat de bestreden beslissingen geen afdoende motivering bevatten, maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.3. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissingen werden dan ook formeel gemotiveerd.

Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan

slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. De *in casu* toepasselijke bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

De Raad stelt vast dat het thans bestreden bevel steunt op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De verwerende partij verwijst in het bestreden bevel naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en op het feit dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

3.7. De verzoekende partij stelt dat zij tijdens het verhoor voorafgaande aan het afleveren van het bestreden bevel verklaarde nog geen drie maanden in België aanwezig te zijn en dat het visum, door haar bij aankomst in België verkregen, aldus nog altijd geldig was.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn. Albanezen kunnen de Schengenzone visumvrij inreizen voor een kort verblijf. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bij haar aankomst in België een visum heeft verkregen. Voor zover de verzoekende partij met “visum” doelt op een inreisstempel in haar paspoort die haar aankomst in de Schengenzone en het begin van een legaal kort verblijf van niet langer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen aanduidt, merkt de Raad op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift nalaat een kopie van haar paspoort en daarin gedrukte inreisstempel(s) voor te leggen. Evenmin blijken dergelijke stukken uit het administratief dossier. De verzoekende partij beperkt zich aldus tot een loutere bewering en toont daarmee niet aan dat de verwerende partij foutief of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldige inreisstempels op het moment van haar arrestatie en dat haar bijgevolg op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

3.8. De verzoekende partij levert vervolgens kritiek op het motief dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zij betoogt dat het gevaar voor de openbare orde *de facto* wordt afgeleid uit het opmaken van een proces-verbaal door de Brusselse politiediensten lastens haar wegens het afleveren van cocaïne te Brussel, dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend uitgelegd dient te worden, dat enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, een gevaar voor de openbare orde weerhouden kan worden, dat louter verwijzen naar een enkele veroordeling daarbij niet voldoende is, dat er *in casu* zelfs geen

veroordeling voorligt, maar louter de opmaak van een proces-verbaal, dat de verwerende partij evenmin aantoonst dat zij zich naar de toekomst toe schuldig zou maken aan nieuwe strafbare feiten en dat de verwerende partij op grond van het bestaan van het betreffende proces-verbaal besluit dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt zonder enige concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens.

Nog daargelaten de vraag of de verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid kon stellen dat de verzoekende partij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, herhaalt de Raad dat het bestreden bevel ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt geconcretiseerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldige inreisstempels op het moment van haar arrestatie. Zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.7., weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Voornoemde motieven volstaan op zich reeds om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van de verzoekende partij op het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

3.9. Het is dan ook ten overvloede dat de Raad wijst op wat volgt.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

Het komt de (gemachtigde van de) staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij dient te worden opgemerkt “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.10. Het bestreden bevel steunt onder andere, het weze herhaald, op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de

openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij licht toe dat de verzoekende partij volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 16 september 2023 op heterdaad werd betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen, cocaïne, dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij betwist ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet dat de in het bestreden bevel opgenomen vaststellingen blijken uit voornoemd TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel Hoofdstad Elsene. Evenmin betwist de verzoekende partij dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan verkoop van verdovende middelen, noch dat zij op heterdaad betrapt werd op het plegen van deze feiten.

De verzoekende partij betoogt dat het gevaar voor de openbare orde *de facto* wordt afgeleid uit het opmaken van een proces-verbaal door de Brusselse politiediensten lastens haar wegens het afleveren van cocaïne te Brussel. De Raad stelt vast dat uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat het oordeel dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, niet zozeer wordt afgeleid uit het opmaken van een TARAP/RAAVIS-verslag, doch wel berust op de aard van de feiten, met name verkoop van verdovende middelen, cocaïne, die blijken uit het opgemaakte TARAP/RAAVIS-verslag, de betrapping op heterdaad op deze feiten en de maatschappelijke impact van de feiten. De verzoekende partij maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij op grond van het bestaan van het proces-verbaal besluit dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt zonder enige beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, minstens toont zij niet aan met welke feitelijke gegevens, anders dan de aard van de feiten, met name verkoop van verdovende middelen, cocaïne, de betrapping op heterdaad en de impact van de feiten, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij betoogt dat louter verwijzen naar een enkele veroordeling niet voldoende is, dat er *in casu* zelfs geen veroordeling voorligt, maar gaat er aldus aan voorbij dat er niet alleen wordt verwezen naar de opmaak van een TARAP/RAAVIS-verslag, doch ook, het weze herhaald, naar de aard van de feiten, met name verkoop van verdovende middelen, cocaïne, de betrapping op heterdaad en de maatschappelijke impact van de feiten. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom deze elementen niet zouden volstaan om te besluiten dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij evenmin aantoonde dat zij zich naar de toekomst toe schuldig zou maken aan nieuwe strafbare feiten, wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. De verzoekende partij toont niet aan dat er in haar geval niet kan worden geoordeeld dat de feiten, waarvan melding in het TRAVIS/RAAVIS-verslag en waarvan zij op heterdaad betrapt werd, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij foutief of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden en dat haar bijgevolg op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

3.11. Een schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.12. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt verder op artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu wordt met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet afgeweken van de termijn van 7 tot 30 dagen en geen vrijwillige vertrektermijn toegestaan. De verwerende partij licht de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in het bestreden bevel toe door enerzijds te stellen dat er overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken bestaat, waarbij zij toelicht dat (i) de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en (ii) dat de verzoekende partij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, en door anderzijds overeenkomstig artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet te motiveren dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde. Het bestreden bevel steunt aldus op twee motieven die elk afzonderlijk volstaan om het bestreden bevel, voor wat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft, te schragen.

3.13. De verzoekende partij stelt dat het bestreden bevel besluit tot een gevaar op onderduiken en dit lijkt af te leiden uit het feit dat zij haar verblijf niet heeft trachten te regulariseren, dat het bestreden bevel vermeldt dat zij haar verblijf niet heeft trachten te regulariseren, dat zij tijdens het verhoor voorafgaande aan het afleveren van het bestreden bevel echter verklaarde nog geen drie maanden in België aanwezig te zijn, dat het visum, door haar verkregen bij aankomst in België, aldus nog altijd geldig was, dat zij ook verklaarde bij een vriend te verblijven in het Brussels, dat het loutere feit dat zij niet op hotel verblijft, maar bij een vriend, uiteraard niet toelaat te besluiten tot een risico op onderduiken in haar hoofd.

De kritiek van de verzoekende partij is gericht tegen het overtollig motief van het bestreden bevel dat er een risico op onderduiken bestaat. Immers volstaat het motief dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde – een vaststelling die de verzoekende partij, mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.10., geenszins weerlegt of ontkracht – om het bestreden bevel, voor wat betreft de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

3.14. Het is dan ook ten overvloede dat de Raad wijst op wat volgt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het risico op onderduiken lijkt af te leiden uit het feit dat zij haar verblijf niet heeft trachten te regulariseren, merkt de Raad op dat uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij het risico op onderduiken niet uitsluitend afleidt uit het gegeven dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, doch wel uit voornoemde vaststelling én de vaststelling dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

De verzoekende partij stelt dat zij tijdens het verhoor voorafgaande aan het afleveren van het bestreden bevel verklaarde nog geen drie maanden in België aanwezig te zijn en dat het visum, door haar bij aankomst in België verkregen, aldus nog altijd geldig was. Uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.7. blijkt dat de stelling dat het “visum” op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel nog altijd geldig was (lees: dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel legaal in België verbleef), een loutere bewering is die geenszins wordt gestaafd met stukken en waarmee de verzoekende partij aldus geenszins de motieven dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldige

inreisstempels op het moment van haar arrestatie, weerlegt of ontkracht. Met voornoemde bewering toont de verzoekende partij ook niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in het bestreden bevel te stellen dat zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De verzoekende partij stelt dat zij ook verklaarde bij een vriend te verblijven in het Brusselse, dat het loutere feit dat zij niet op hotel verblijft, maar bij een vriend, uiteraard niet toelaat te besluiten tot een risico op onderduiken in haar hoofde.

De Raad merkt op dat de verwerende partij het risico op onderduiken in het bestreden bevel geenszins afleidt uit het loutere feit dat de verzoekende partij niet op hotel verblijft (maar bij een vriend). De verwerende partij stelt in het bestreden bevel vast dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, een motief dat de verzoekende partij met voornoemd betoog geenszins betwist. De verzoekende partij betwist ook niet dat de verwerende partij uit deze vaststelling kon afleiden dat zij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden.

Met voorgaand betoog toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in het bestreden bevel te stellen dat zij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

3.15. De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken bevat. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terughoudings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl. St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in het bestreden bevel te stellen dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn en dat de verzoekende partij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden. De verzoekende partij betwist niet dat er conform artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken kan vastgesteld worden wanneer de vreemdeling *“na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag (heeft) ingediend (...)”* en *“niet mee(werkt) of (niet) heeft (...) meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Zij toont dan ook niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in het bestreden bevel te stellen dat er een risico op onderduiken bestaat en dat haar op grond daarvan, overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

3.16. Een schending van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.17. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de bestreden beslissingen geen afdoende motivering bevatten en ook het inreisverbod verwijst naar het vermeend gevaar voor de openbare orde en de uiteenzetting betreffende het vermeend gevaar voor de openbare orde, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij het motief dat zij een bedreiging is voor de openbare orde, zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.10., geenszins weerlegt of ontkracht.

Bovendien wijst de Raad er, ter volledigheid, nog op dat uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden. Deze laatste vaststelling is niet foutief, onzorgvuldig of

kennelijk onredelijk nu uit het bestreden inreisverbod blijkt en de verzoekende partij niet betwist, dat zij op heterdaad betrapt werd op feiten van verkoop van verdovende middelen, cocaïne. Het betoog van de verzoekende partij inzake het 'gevaar' voor de openbare orde, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Ook ten aanzien van het inreisverbod maakt de verzoekende partij aldus met haar betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

3.18. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER